

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/250/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2606207542
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2606207542.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobkyne: Q. M., nar. X.X.XXXX, bytom F., E. F. X. XX, proti žalovanej: JUDr. W. H., nar. XX.X.XXXX, bytom X., C. XXXX/XX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Alena Bábiková, so sídlom Bratislava, Michalská 2, o zaplatenie: 1. 2.046,74 Eur s príslušenstvom, 2. 3.684,86 Eur s príslušenstvom, o odvolaniach právnej predchodkyne žalobkyne proti rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 11C/156/2006-59 zo dňa 10.10.2007 a č. k. 5C/122/2006-60 zo dňa 17.10.2007, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté rozsudky súdu prvej inštancie č. k. 11C/156/2006-59 zo dňa 10.10.2007 a č. k. 5C/122/2006-60 zo dňa 17.10.2007 vo veci samej **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 11C/156/2006-59 zo dňa 10.10.2007 v časti o náhrade trov konania **m e n í t a k**, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 918,88 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5C/122/2006-60 zo dňa 17.10.2007 v časti o náhrade trov konania **m e n í t a k**, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 1.516,28 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 11C/156/2006-59 zo dňa 10.10.2007 (ďalej aj „prvý rozsudok“) zamietol žalobu, ktorou sa ešte pôvodná žalobkyňa (obchodná spoločnosť DOVO - AGRO, s.r.o., Drahovce, Dolné Voderady 26) ako povinná v exekučnom konaní domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 61.660,- Sk/2.046,74 Eur spolu s úrokom z omeškania 7 % ročne od 26.4.2006 do zaplatenia (ako polovice z odmeny exekútorke vyčíslenej sumou 123.320,- Sk/4.093,47 Eur a povinnou aj uhradenej, avšak spochybňovanej a predstavujúcej tak podľa nej bezdôvodné obohatenie). Žalobkyni uložil i povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 27.682,30 Sk/918,88 Eur k rukám advokátky do 3 dní. Rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil právne s použitím § 451 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 46 ods. 1 a 3, § 56 ods. 5 a § 60 písm. b) a e) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „Exekučný poriadok“) a § 5 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej aj „exekútorská tarifa“). Vecne potom názorom, podľa ktorého nebolo preukázaným získanie majetkového prospechu žalovanej (na úkor povinnej). V skôr prebiehajúcim exekučnom konaní síce povinná zaplatila vymáhanú pohľadávku i trovy exekúcie, stalo sa tak ale až po vydaní upovedomenia o začatí exekúcie, po uplynutí splatnosti splátok navrhnutých samou povinnou v tzv.

splátkovom kalendári a navyše po viacerých nepopieraných urgenciách žalovanej (majúcich základ v ústnej dohode účastníčok), takže tu nebol priestor pre posudzovanie počínania povinnej za dobrovoľné splnenie vymáhaného nároku a žaloba tak nebola dôvodnou. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil právne aplikáciou § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a paušálnym odkazom na vyhlášku č. 655/2004 Z. z. (ďalej tiež len „advokátska tarifa“), vecne potom trovami žalovanej na právnej službe advokátky, paušálnych a ďalších súvisiacich náhradách a na súdnom poplatku za odpor, v sumách uvedených v odôvodnení.

2. Rozsudkom č. k. 5C/122/2006-60 zo dňa 17.10.2007 (ďalej aj „druhý rozsudok“) súd prvej inštancie taktiež zamietol žalobu, ktorou sa ešte pôvodná žalobkyňa (obchodná spoločnosť DOVO - AGRO, s.r.o., Drahovce, Dolné Voderady 26) ako povinná z exekučného konania domáhala od žalovanej zaplata sumy 111.010,- Sk/3.684,86 Eur spolu s úrokom 7 % ročne od 26.4.2006 do zaplata (keď v tomto prípade žalovaná suma predstavuje polovicu z odmeny exekútorky vyčíslenou sumou 222.020,- Sk/7.369,71 Eur). Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 45.679,50 Sk/1.516,28 Eur) k rukám advokátky do 3 dní. Toto rozhodnutie odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samu, právne § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, § 451 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 46 ods. 3, § 47 ods. 1 a 3, § 52 ods. 1, § 56 ods. 6, § 196, § 200 ods. 1 a § 201 ods. 1 Exekučného poriadku (tu inak, pokiaľ šlo o časť jeho ustanovení, v znení platnom a účinnom do 31.8.2005 vrátane) a § 4 ods. 1 a § 5 exekútorskej tarify; vecne potom i tu názorom o nedôvodnosti žaloby, keď v skôr prebiehajúcom exekučnom konaní povinná zaplatila vymáhanú pohľadávku i trovy exekúcie, ale až po vydaní upovedomenia o začatí exekúcie, uplynutí lehoty na podanie námietok proti exekúcii, ďalšej lehoty určenej žalovanou (súdnou exekútkou) na dobrovoľné uspokojenie pohľadávky (ktorá lehota 14 dní mala síce charakter len procesnej a teda predĺžiteľnej lehoty, avšak povinná o jej predĺženie nepožiadala) a napokon i po uplynutí splatnosti splátok navrhnutých v tzv. splátkovom kalendári, pričom žalovaná síce vyčkala na takéto plnenie a nevydala exekučný príkaz, nedošlo však k upusteniu od exekúcie a exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky a trov exekúcie osobitným spôsobom (?), pri ktorom žalovaná v súlade s právnymi predpismi (?), na dobrovoľné úhrady povinnej reagovala nepokračovaním v exekúcii (takže tu nebol priestor pre posudzovanie počínania povinnej za dobrovoľné plnenie či vytvorenie dôvodov pre upustenie od exekúcie a žalovanej tak patrila tzv. plná odmena - v rozsahu 20% z vymáhanej pohľadávky). Súd prvej inštancie pritom nepovažoval za dôvodnú námietku premičania vznesenú žalovanou, pretože žalobkyňa vedomosť o konečnej sume trov exekúcie (a teda i výške bezdôvodného obohatenia majúceho podľa nej žalobkyni vzniknúť) získala až dorúčením faktúry žalovanej z 31.12.2004 a k podaniu žaloby došlo ešte 22.6.2006. I rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a príslušnými ustanoveniami advokátskej tarify a vecne i tu trovami žalovanej na právnej službe advokátky, jej paušálnych a ďalších náhradách a na súdnom poplatku za odpor.

3. Proti obom takýmto rozsudkom podala odvolania len žalobkyňa (pôvodná) a navrhla ich zmeniť a v oboch prípadoch žalobám vyhovieť (okrem požiadavky na priznanie jej i náhrady trov konania) s námietkou nesprávneho posúdenia veci súdom prvej inštancie po právnej stránke (§ 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku). Nedodržanie lehoty na plnenie určenej žalovanou nemalo podľa nej totiž žiadne právne následky, nesprávnym bolo aj rozlišovanie okresným súdom medzi „dobrovoľným“ a iným plnením (ktoré rozlišovanie exekučný poriadok nepozná a upustenie od exekúcie viaže len na splnenie dlhu, ku ktorému tu nepochybne došlo) a napokon nesprávnym bol tiež názor o nedostatku reálnej možnosti žalovanej urobiť vo všetkých exekučných konaniach vedených proti žalobkyni konkrétne kroky smerujúce k vymoženiu pohľadávok a účelovými tvrdenia žalovanej o prerušení vo výkone exekúcie (s ktorým ani nezačala). Zotrvala tiež na tom, že o konkrétnej výške odmeny sa dozvedela až z faktúry žalovanej, ktorá jej bola doručená 8.3.2006. V prípade odvolania proti druhému rozsudku navyše argumentovala tým, že možnosť aplikácie ust. § 47 ods. 3 Exekučného poriadku (v znení platnom a účinnom od 1. septembra 2005) vylučovala potreba použitia ust. § 46 ods. 3 rovnakého zákona, pričom nárok exekútorky na tzv. plnú odmenu by podľa nej (odvolateľky) založilo len vykonanie exekúcie niektorým zo spôsobov predpokladaných zákonom (o taký prípad tu však nešlo, nakoľko všetku činnosť žalovanej v exekúcii vedenej proti žalobkyni predstavovalo vydanie upovedomenia o začatí exekúcie).

4. Žalovaná navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť predovšetkým pre stotožnenie sa s jeho dôvodmi. K argumentácii žalobkyne v odvolaní potom namietala použitím pojmu dobrovoľné plnenie samotnou žalobkyňou a tiež neudržateľnosťou výkladu ust. § 46 ods. 3 a § 47 ods. 3 Exekučného poriadku

podávaného žalobkyňou (ak by nárok exekútora na polovičnú odmenu zakladalo nielen plnenie povinného v tzv. námietkovej lehote, ale i po jej uplynutí, bolo by ustanovenie § 47 ods. 3 Exekučného poriadku zbytočným a opakom tak treba vyvodiť nárok na plnú odmenu i v prípade plnenia po uplynutí lehoty na podanie námietok proti exekúcii). Zotrvála i na svojich skorších prednesoch (podľa ktorých najmä existencia jediného majetku žalobkyne pri viacerých exekučných konaniach vedených proti jej osobe vylučovala možnosť urobienia konkrétnych krokov smerujúcich k vymoženiu pohľadávok vo všetkých paralelne vedených konaniach, ona (žalovaná) až po urobení príslušných krokov pristúpila na dohodu so žalobkyňou o tzv. splátkovom kalendári, zaplatenie až po zásahoch exekútorke nemožno považovať za dobrovoľné splnenie a žalobkyňa sa napokon už zaplatením trov exekučného konania (teda nie až doručením faktúry) dozvedela o tvrdenom bezdôvodnom obohatení i osobe takto sa majúcej na úkor žalobkyne obohatiť, hoci v tomto prípade pre osobitné postavenie exekútora pri výkone verejnej moci ani o nárokoch žalobkyne podľa Občianskeho zákonníka hovoriť nemožno.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozsudkom č. k. 10Co/44/2008-97 zo dňa 3.6.2008 prvý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Rozsudkom č. k. 10Co/38/2008-101 zo dňa 3.6.2008 druhý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe taktiež vyhovel, po doplnení dokazovania výsluchom žalovanej (vo veci sp. zn. 10Co/38/2008 s použitím výsledku takéhoto dokazovania podľa § 121 Občianskeho súdneho poriadku i v súvisiacej veci sp. zn. 10Co/44/2008. Žalovanej tiež uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov v oboch takýchto konaní (v tom čase sumami 20.102,- Sk a 38.152,- Sk). Rozhodol tak najmä preto, že vyhodnotil postup žalovanej spočívajúci v jej faktickej nečinnosti pri exekúcii vedenej proti žalobkyňi za upustenie od vykonania exekúcie. Povinnosťou žalovanej totiž bolo buď zabezpečiť podklady pre uspokojenie vymáhaných pohľadávok v splátkach (formou tzv. splátkového kalendára) alebo mala v exekúcii pokračovať, pokiaľ tak však neurobila, k vymoženiu pohľadávok nedošlo žiadnym v zákone predpokladaným spôsobom (postupom exekútora) a takto žalovanej vzniklo právo na odmenu len ako pri upustení od vykonania exekúcie (ktoré zákon ani presne nedefinuje). Podľa názoru odvolacieho súdu sa preto žalovaná na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatila (v rozsahu časti obdržanej, avšak jej nepatriacej odmeny) a bola povinná takéto bezdôvodné obohatenie vrátiť. Akceptovať nešlo pritom ako námietku premĺčania pohľadávky, tak ani obranu nemožnosťou posudzovania vzťahu účastníčok podľa Občianskeho zákonníka. V prvom prípade žalobkyňa nezískala vedomosť o bezdôvodnom obohatení a osobe takto sa obohacujúcej už vyčíslením trov exekúcie v upovedomení o jej začatí, ale až zaplatením trov exekúcie (ktoré musela zaplatiť, ak chcela odvrátiť nútené vymoženie) a už len suma poslednej platby (od ktorej zaplatenia do podania žaloby neuplynuli dva roky) bola vyššia než sumy požadované žalobami v oboch tu zmieňovaných konaniach. U možnosti považovania vzťahu strán i za súkromnoprávny vzťah potom síce nepochybne exekútorovi (ako štátom poverenej osobe na nútené vymáhanie splnenia uložených povinností) prislúcha osobitné postavenie vyznačujúce sa atribútmi orgánu verejnej moci, na druhej strane sú tu však určité rozdiely, pre ktoré mu nemožno uprieť ani status podnikateľa a tiež účastníka exekučného konania a práve z tohto dôvodu nemožno vylúčiť ani oprávnenosť požiadavky na vydanie bezdôvodného obohatenia (uplatnenej aj žalobami žalobkyne).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) na dovolania žalovanej obidva rozsudky odvolacieho súdu svojimi uzneseniami sp. zn. 3Cdo/58/2009-135 zo 14.1.2010 (rozsudok odvolacieho súdu č. k.10Co/44/2008-97 zo dňa 3.6.2008) a sp. zn. 3Cdo/199/2009 z 18.1.2010 (rozsudok odvolacieho súdu č. k. 10Co/38/2008-101 zo dňa 3.6.2008) zrušil a vec vrátil tunajšiemu odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Za nesprávne považoval právne posúdenie veci odvolacím súdom (v oboch druhovo totožných prípadoch), pokiaľ išlo o možnosť charakterizovania vzťahu strán ako súkromnoprávneho. Podľa názoru NS SR rozhodujúcou v tomto smere bola naopak takéto konštrukcia postavenia exekútorke, ktorá ju oprávňovala jednostranne zakladať žalobkyňi určité povinnosti, takto pre istú nerovnoprávnosť (aj s prihliadnutím na vymedzenie žalobami uplatňovaných nárokov) šlo o vzťah verejnoprávny a ani uplatnenie úpravy o bezdôvodnom obohatení preto neprichádzalo do úvahy. To síce neznamenalo, žeby tu nemohlo ísť o prípad podraditeľnosti situácie podávajúcej sa z výsledkov konania pod úpravu zodpovednosti exekútora za škodu spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti (nakolko je tu povinnosť žalobcu nárok v žalobe vymedziť len skutkovo a nie i právne - zásada „iura novit curia“ / súd pozná právo/), pre neposudzovanie veci odvolacím súdom aj z tohto aspektu ale jeho rozsudky boli predčasnými, uzavrel napokon dovolací súd.

7. V konaní nasledujúcom po takýchto rozhodnutiach NS SR žalobkyňa už nový odvolací návrh nepodala a žalovaná opäť navrhla oba napadnuté rozsudky potvrdiť ako pre podržanie si skoršej argumentácie, tak

i pre názor, podľa ktorého tu nebola daná ani jej zodpovednosť za škodu, naznačovaná NS SR. Okrem potreby preukázania atribútov zodpovednosti za škodu, teda protiprávnosti konania, škody aj príčinnej súvislosti medzi nimi (k čomu podľa nej nedošlo) mala za to, že exekútorovi právo na plnú náhradu trov exekúcie vzniká už márnym uplynutím povinnému tzv. námietkovej lehoty, prakticky polemizovala s názorom odvolacieho súdu z jeho prvých rozhodnutí v týchto veciach zotrvaním na vlastnom názore, podľa ktorého vyššie uvedenú plnú náhradu už neskôr nemožno krátiť (bez ohľadu na ďalší postup exekútora) a pre skončenie exekučného konania vedeného proti žalobkyni až v decembri 2004 by nebola daná ani jej primárna zodpovednosť (nakoľko v takom čase už bol účinným zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý aj u škôd spôsobených exekútormi pri výkone ich činnosti ustanovil zodpovednosť štátu).

8. Odvolací súd uznesením zo dňa 26.10.2010 (vyhláseným na pojednávaní) spojil na spoločné odvolacieho konanie na odvolacom súde vedených vecí (sp. zn. 10Co/101/2010 a 10 Co/142/2010) pod sp. zn. 10Co/101/2010.

9. Rozsudkom č. k. 10Co/101/2010-160 zo dňa 26.10.2010 odvolací súd zmenil obidva rozsudky súdu prvej inštancie uložením žalovanej povinnosti zaplatiť žalobkyni (ktorou ešte aj v tomto prípade bola tá pôvodná) sumu 5.731,60 Eur spolu s úrokom z omeškania 7 % ročne od 26. apríla 2006 do zaplatenia (súčet požiadaviek z oboch pôvodne samostatne vedených konaní) a tiež náhradu trov konania v sume 1.933,60 Eur (v tomto prípade súčet čiastkových požiadaviek na trovách konania), všetko do 3 dní. Rozhodol tak preto, že konštatoval existenciu i preukázanie všetkých atribútov zodpovednosti za škodu (s výnimkou zavinenia, ktoré ale preukazovať treba nebolo, lebo tu šlo o objektívnu zodpovednosť), faktickú nečinnosť exekútorky nešlo považovať za vykonávanie exekúcie (ale naopak za upustenie od nej) a nedostatok priamej zodpovednosti exekútorky nemohlo privodiť ani zaštieňenie sa novelou Exekučného poriadku, vykonanou zákonom č. 514/2003 Z. z., keď pri možnosti videnia nesprávneho úradného postupu v postupoch pred účinnosti takéhoto zákona i po nadobudnutí ním účinnosti (o aký prípad šlo aj v tejto veci) nemožno vylúčiť priamu zodpovednosť exekútora za celú škodu (nakoľko opačný výklad by odporoval aj princípom právnej istoty).

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3Cdo/65/2012-206 zo dňa 12.9.2013 rozsudok odvolacieho súdu (č. k. 10Co/101/2010-160 zo dňa 26.10.2010), ktorý napadla žalovaná dovolaním, zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd k právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom nemal žiadne výhrady, poukázal však na to, že podľa obsahu spisu žalobkyňa ešte zmluvou z 12.8.2008 postúpila obe pohľadávky (tvoriace predmet sporu) JUDr. U. M. a v rovnaký deň takúto skutočnosť oznámila žalovanej. Takáto zmena viedla k strate vecnej (tzv. aktívnej) legitimácie žalobkyne a rozhodnutie odvolacieho súdu toto nezohľadňujúce tak bolo bez ohľadu na nezískanie ním (odvolacím súdom) príslušnej vedomosti predčasným a založeným na nesprávnom právnom závere; konštatoval záverom NS SR.

11. Uznesením č. k. 10Co/241/2013-252 zo dňa 14.10.2014 odvolací súd vyhovel návrhu na zmenu v osobe žalobkyne a ako novú žalobkyňu pripustil Q. M. (aktuálnu žalobkyňu).

12. Rozsudkom č. k. 10Co/241/2013-260 zo dňa 15.10.2014 odvolací súd zmenil napadnuté rozsudky súdu prvej inštancie vo veci samej tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni 5.731,60 Eur s úrokom z omeškania 7 % ročne od 26.4.2006 do zaplatenia, všetko do 3 dní. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov tohto konania v sume 1.933,68 Eur do 3 dní. Dospel k záveru, že napadnuté rozsudky spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Pred posudzovaním dôvodnosti oboch žalôb sa zoberal opodstatnenosťou námietky žalovanej, že došlo k premlčaniu uplatňovaného nároku. Túto neakceptoval, keď vedomosť o trovách a ich výške sa nenadobúda už z vyhlášky č. 288/1995 Z. z., resp. z faktúr. Práve tieto faktúry ale mali žalobkyňu utvrdiť v tom, že sumy nimi vyčíslených odmien a súvisiacich náhrad exekútorky má považovať za definitívne. Preto najskôr od tohto času mohla začať plynúť subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva. Vzhľadom na to, že žaloby boli podané 22.6.2006, bolo nimi uplatnené nepremilčané právo. Za základ pre svoje právne závery považoval § 33 ods. 1 vety prvej Exekučného poriadku (v znení účinnom do 30.6.2004), podľa ktorého exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Zotrval na názore, podľa ktorého možnosť upustenia od vykonávania exekúcie je daná v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania až do jeho prípadného skončenia vymožením pohľadávky, avšak s tým, že súdnemu exekútorovi patrí odmena vo výške 50 % zo základnej sadzby odmeny, ak povinný uhradí vymáhanú sumu pred uplynutím tzv. námietkovej lehoty (podľa § 47 ods. 3 Exekučného

poriadku) alebo ak súdny exekútor upustí od vykonávania exekúcie (podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku). Odmena v plnej výške patrí súdnemu exekútorovi vtedy, keď v začatej exekúcii pokračoval až do vymoženía práva. V prejednávanej veci povinná uhradila obe vymáhané pohľadávky po uplynutí tzv. námietkovej lehoty, avšak bez toho, aby súdny exekútor musela prikročiť k vymáhaniu pohľadávky (§ 63 ods. 1 Exekučného poriadku). Odvolací súd akcentoval, že (ne)činnosť súdnej exekútorky v čase po uplynutí lehoty na námietky proti exekúcii nemala charakter vykonávania exekúcie a nebola v súlade so zákonom. Žalovaná v konaní potvrdila, že neexistovala písomná dohoda s pôvodnou žalobkyňou ani písomný súhlas oprávnenej na vyčkávanie s pokračovaním v exekúcii; všetky dohody o splácaní pohľadávky boli ústne. Vzhľadom na to žalovaná mala pokračovať v exekúcii a pokiaľ tak nepostupovala, fakticky upustila od vykonania exekúcie. V tejto súvislosti dospel odvolací súd k závere, že vykonávaním exekúcie, ktoré by opodstatňovalo priznanie odmeny súdnemu exekútorovi podľa § 5 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. nie je postup exekútora obmedzujúci sa len na vydanie upovedomenia o začatí exekúcie, teda postup, v rámci ktorého nevydá exekučný príkaz, i keď sú pre to splnené zákonom ustanovené podmienky. Žalobkyňa správne namietala, že žalovaná v rámci exekučných konaní prijala väčšiu odmenu, než jej patrila a že tým jej ako povinnej vznikla škoda. Rovnako to bol daný aj vzťah príčiny a následku medzi protiprávnym postupom žalovanej a škodou na ujmu žalobkyne. Nebola sporná ani výška pohľadávky, ani moment, kedy sa žalovaná dostala do omeškania so splnením žalobou vyžadovanej povinnosti (najneskôr 26.4.2006), kedy diskontná sadzba určená NBS tvoriaca základ pre výšku úrokov z omeškania podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. predstavovala 3,5 %, bolo nutné obom žalobám vyhovieť.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3Cdo/129/2015 zo dňa 22.6.2016 rozsudok odvolacieho súdu (č. k. 10Co/241/2013-260 zo dňa 15.10.2014), ktorý napadla žalovaná dovolaním, zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru odvolací súd použil náležité ustanovenia zákona, napriek tomu ale dospel k nesprávnym právnym záverom. V danom prípade žaloby smerovali proti súdnej exekútorke, ktorá zostala aj po účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. pasívne vecne legitimovaná v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone exekučnej činnosti. Z dikcie Exekučného poriadku a zákona č. 514/2003 Z. z. možno vyvodíť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (§ 29 až § 194 Exekučného poriadku) zodpovedá, vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že je len na poškodenom, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Vzhľadom na dôvody dovolania najvyšší súd neposudzoval správnosť právnych záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa premlčania žalobami uplatnených práv. Ak povinný uhradí pohľadávku po začatí exekučného konania skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok, má exekútor nárok na náhradu trov konania vo výške ustanovenej osobitným predpisom (t. j. vo výške vyplývajúcej z ust. § 5 ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Z. z.) v rovnakom rozsahu ako v prípade upustenia od vykonania exekúcie (§ 47 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku). Dovolací súd zastal názor, že súdny exekútor nemôže upustiť od vykonania exekúcie v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, ale len do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ak k úhrade pohľadávky dôjde po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, exekútor už nemôže upustiť od vykonania exekúcie; v takom prípade je už možné len exekúciu zastaviť v rozsahu vymáhanej pohľadávky. Postup súdnej exekútorky v danom prípade nemal znaky faktického upustenia od vykonávania exekúcie. Nadväzujúc na to konštatoval, že je nesprávny právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého mala byť súdnej exekútorke priznaná odmena podľa ust. § 5 ods. 2 č. 288/1995 Z. z. a pokiaľ bola priznaná v inej výške, došlo ku škode, za ktorú zodpovedá žalovaná.

14. Žiadna zo strán následne (potom, čo sa v dôsledku rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vec stala opäť predmetom odvolacieho konania) nový odvolací návrh ani vyjadrenie nepodala.

15. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP. Keďže ale odvolania boli podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky ich podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených

práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 CSP).

16. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného zák. č. 99/1963 Z.z. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech boli rozhodnutia vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiam súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní pripúšťa (§ 201 a 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie a doplnil odvolací súd v súvislosti so svojimi predchádzajúcimi rozhodnutiami a to bez potreby ďalej zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniam nie je možné priznať úspech, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie oboch rozsudkov súdu prvej inštancie (v ich zamietajúcich častiach) podľa § 387 CSP.

17. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi oboch odvolaní žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veciach správne, ak žalobu v konaní sp. zn. 11C/156/2006 v celom rozsahu zamietol, s odôvodnením, že nebolo preukázané získanie majetkového prospechu žalovanej (na úkor povinnej) a taktiež žalobu v konaní sp. zn. 5C/122/2006 v celom rozsahu zamietol, keď v skôr prebiehajúcim exekučnom konaní žalovanej patrila tzv. plná odmena - v rozsahu 20 % z vymáhanej pohľadávky, pričom nepovažoval za dôvodnú námietku premičania vznesenú žalovanou. Názory Najvyššieho súdu SR vyslovené v jeho zrušujúcich rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/58/2009 zo dňa 3.6.2008, sp. zn. 3 Cdo/65/2012 zo dňa 12.9.2013, sp. zn. 3Cdo/129/2016 zo dňa 22.6.2016 boli pritom pre odvolací súd záväzné (§ 243d ods. 1 OSP ekv. § 455 CSP).

18. Pokiaľ šlo o otázku možnosti vyhodnotenia vzťahu pôvodných strán konania z prejednávanej veci (čo i len sčasti) za tzv. súkromnoprávny vzťah, túto otázku vyriešil NS SR spôsobom odchylným od prvotného názoru odvolacieho súdu, ustálením absolútnej priority verejnoprávneho charakteru vzťahu exekútora a povinného - oproti názoru odvolacieho súdu o možnosti zohľadniť i súkromnoprávne aspekty postavenia exekútora, a v dôsledku viazanosti odvolacieho súdu takýmto názorom súdu dovolacieho sa takouto dimenziou problému tunajší súd už nezaoberal.

19. Podľa § 2 ods. 1 Exekučného poriadku, exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len "exekučná činnosť").

20. Podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku do 30.6.2004, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Exekútor sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať.

21. Podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku od 1.7.2004, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

22. O pasívnej vecnej legitímácii žalovanej odvolací súd v súlade s názorom dovolacieho súdu uzatvára, že obe žaloby boli podané voči súdnej exekútorke, ktorá zostala aj po účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. pasívne vecne legitímovaná v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone exekučnej činnosti. Porovnaním znenia Exekučného poriadku a zákona č. 514/2003 Z. z. možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (§ 29 až § 194 Exekučného poriadku) zodpovedá, vedľa štátu (s následným právom regresu)

rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Pričom právny predchodca žalobkyne ako poškodený si mohol zvoliť od koho bude požadovať náhradu škody a to, či podľa zákona č. 514/2003 alebo či si predmetný nárok uplatní priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku.

23. Podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku, exekútor upustí od vykonania exekúcie, ak povinný splnil, čo mu ukladá rozhodnutie a uhradí preukázané trovy exekučného konania. Ak exekútor vykonával exekúciu predajom nehnuteľností alebo zriadením exekučného záložného práva, oznámi príslušnému okresnému úradu odboru katastra nehnuteľností, že upustil od vykonania exekúcie.

24. Podľa § 47 ods. 1 Exekučného poriadku, exekútor poverený vykonaním exekúcie a) upovedomí povinného i oprávneného o začatí exekúcie, prípadne o spôsobe jej vykonania a o predbežných trovách exekúcie; povinného vyzve, aby uspokojil pohľadávku oprávneného alebo aby do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie vzniesol námietky podľa § 50, b) zakáže povinnému, aby odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladal so svojím majetkom, ktorý podľa ustanovení tohto zákona podlieha exekúcii.

25. Podľa § 47 ods. 2 Exekučného poriadku, exekútor upovedomí povinného o začatí exekúcie a o spôsobe jej vykonania pred vydaním exekučného príkazu.

26. Podľa § 47 ods. 3 Exekučného poriadku v znení k 31.1.2002, exekútor upovedomí o začatí exekúcie a oznámi jej skončenie aj Národnému úradu práce, ak ide o povinného, ktorým je právnická osoba. Upovedomenie exekútor doručí po uplynutí lehoty na podanie námietok alebo po tom, keď sa mu doručí rozhodnutie súdu o námietkach, ktorým sa námietky zamietli.

27. Podľa § 50 Exekučného poriadku, povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právny nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

28. Podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku, exekútor môže s písomným súhlasom oprávneného uzavrieť písomnú dohodu s povinným o postupnom splatení vymáhanej pohľadávky. Počas plnenia písomnej dohody o postupnom splácaní vymáhanej pohľadávky exekútor v exekúcii iným spôsobom nepokračuje.

29. Podľa § 60 Exekučného poriadku, poverenie na vykonanie exekúcie vydané exekútorovi podľa § 44 exekútor bezodkladne vráti súdu, ak

- a) súd rozhodol o vylúčení exekútora (§ 30),
- b) exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46 ods. 3),
- c) súd zastavil exekúciu (§ 57),
- d) súd vydal poverenie pre iného exekútora (§ 57 ods. 2),
- e) sa exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie.

30. Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. odmena súdneho exekútora je 20% zo základu na jej určenie, najmenej však 500 Sk a najviac 1.000.000 Sk.

31. Podľa § 5 ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Z. z., ak súdny exekútor upustí od vykonávania exekúcie podľa § 46 ods. 3 zákona, patrí mu 50% z odmeny vypočítanej podľa odseku 1.

32. Pred posudzovaním dôvodnosti oboch žalôb po vecnej stránke bolo potrebné sa vypoariadať sa s námietkou premlčania uplatneného práva a to s prihliadnutím na charakter kvalifikácie nároku ako nároku zo zodpovednosti za škodu pri výkone exekučnej činnosti. Odvolací súd zotrúva na závere vyslovenom už vo svojom skoršom rozhodnutí (č. k 10Co/101/2010-160 zo dňa 26.10.2010, že námietku premlčania nie je možné akceptovať (strana 5 citovaného rozhodnutia). Preto už len stručne konštatuje, že nebolo možné prijať názor prezentovaný žalovanou (tu por. napr. obsah

jej vyjadrenia k odvolaniu pôvodnej žalobkyne), podľa ktorého k získaniu vedomosti o spôsobenej ujme (skôr považovanej za bezdôvodné obohatenie a dnes za škodu) a o osobe za to zodpovednej malo dôjsť už v čase obdržania upovedomenia o začatí exekúcie (obsahujúceho aj vyčíslenie predbežných trov exekúcie), resp. už v čase urobenia návrhu na tzv. splátkový kalendár či najneskôr zaplatením trov exekučného konania (čo by podľa žalovanej malo znamenať, že príchod oboch žalôb súdu prvej inštancie dňa 22.6.2006 pri zaplatení pôvodnou žalobkyňou podstatnej časti vymáhanej sumy pred 22.6.2004 by malo byť uplatnením práva až po tom, čo došlo k jeho premlčaniu a takéto právo by tak po príslušnej námietke nemalo byť priznané). Tu totiž žalobkyňa (aj tu rozumej pôvodná) jednak znášala riziko, že prípadné spochybňovanie výšky trov exekúcie z jej strany pred zaplatením i trov exekúcie by mohlo viesť k pokračovaniu v exekúcii (teda k následku z jej pohľadu neželateľnému). Podľa odvolacieho súdu nebolo možné dospieť k záveru podsúvanému žalovanou - teda k tomu, že preukazom trov či aspoň dostatočnou oporou pre vedomosť o ich výške je už samotné znenie exekútorskej tarify. Naopak v prejednávanej veci záver o nedostatku premlčania pohľadávky uplatňovanej žalobou musel byť prijatý i preto, že ani z obsahu oboch faktúr žalovanej dopadajúcich na prejednanú vec (faktúry č. EX 6/03 a 7/03 vyhotovené - datované 31.12.2004 a teda i žalobkyni doručené najskôr tento deň) by nebolo možno vyvodiť záver o preukázaní trov exekúcie (v časti žiadnej z tam uvedených položiek, ani jednej však bližšie neozrejmej). Práve tieto faktúry ale boli zároveň tým, čo žalobkyňu malo utvrdiť v tom, že sumy nimi vyčíslených odmien a súvisiacich náhrad exekútorky má považovať za definitívne a preto najskôr od tohto času by mohla začať plynúť subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva. To ale pri podaní oboch žalôb už 22.6.2006 činilo obe časti dnes už spolu posudzovanej pohľadávky nepremičanými (teda uplatnenými včas).

33. Za tejto situácie bolo preto namieste zaoberanie sa samotným predmetom sporu, teda primárne otázkou práva žalovanej (ako súdnej exekútorky) na tzv. plnú alebo polovičnú odmenu ako aj postupu žalovanej (ako súdnej exekútorky) pri exekučnom vymáhaní pohľadávok od povinnej a z toho vyplývajúcou dôvodnosťou (resp. nedôvodnosťou) požiadavky žalobkyne na zaplatenie jej žalovanej sumy (podľa argumentácie v žalobe preplatok na odmene súdnej exekútorky).

34. Od zodpovedania týchto otázok záviselo, či postup žalovanej zodpovedal právu a či aj plnenia žalobkyne poskytnuté v súvislosti s ním boli takými, ktoré predstavovali výlučne sankciu za skoršie nesplnenie dlhu priznaného vykonateľným rozhodnutím (exekučný titul) alebo celkom či aspoň čiastočne i plneniami, na ktoré žalobkyňa za daného stavu vecí nebola povinná. V prípade zápornej odpovede na otázku súladnosti postupu žalovanej s právom by bolo dané i protiprávne konanie či opomenutie, kým pri nemožnosti žalovanej v tomto smere nič vytýkať by naopak tento atribút zodpovednosti za škodu chýbal. Pri nedostatku povinnosti pôvodnej žalobkyne na všetky ňou poskytnuté plnenia by plnenie bez opory v práve v rozsahu nedostatku takejto opory zakladalo majetkovú ujmu (škodu) žalobkyne (druhý atribút zodpovednosti), pričom opäť o opak takejto situácie (teda o nedostatok vzniku škody) by šlo, ak by žalobkyňa na všetky plnenia bola povinná bez ohľadu na prípadný vadný postup exekútorky. Ak by tu existovali oba vyššie uvedené atribúty, ostávalo ešte vyhodnotiť existenciu vzťahu medzi nimi, čiže ustáliť, či medzi prípadným protiprávnym konaním alebo opomenutím exekútorky a škodou existuje príčinná súvislosť (tretí a zároveň posledný atribút zodpovednosti exekútora za škodu, keďže v tomto prípade niet sporu o objektívnej povahe zodpovednosti - bez zreteľa na zavinenie).

35. Právny základ takéhoto posúdenia požiadaviek žalobkyne pritom predstavovalo ustanovenie § 33 ods. 1 vety prvej Exekučného poriadku (v znení platnom a účinnom do 30.6.2004 vrátane), podľa ktorého exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

36. Zo skutkových okolností vo veci sp. zn. 11C/156/2006 vyplýva, že dňa 27.2.2003 poverená súdna exekútorka vydala upovedomenie o začatí exekúcie na vymoženie sumy 616.250,- Sk s príslušenstvom, ktoré povinná (právna predchodkyňa žalobkyne) prevzala dňa 5.3.2003. Povinná navrhla žalovanej ako exekútorke splátkový kalendár zo dňa 1.12.2003 (na č.l. 23 spisu), ktorým sumu 616.520,- Sk spolu s trovami exekúcie mala zaplatiť do 30.12.2003. Vymáhaná suma bola povinnou zaplatená v splátkach dňa 24.6.2004 v sume 200.000,- Sk, dňa 23.8.2004 sumu 531.020,- Sk a sumu 151.980,- Sk ako trovy exekúcie (odmena exekútora 123.320,- Sk).

37. Zo skutkových okolností vo veci sp. zn. 11C/122/2006 vyplýva, že dňa 27.2.2003 poverená súdna exekútorka vydala upovedomenie o začatí exekúcie na vymoženie sumy 1.110.012,- Eur s

príslušenstvom. Povinná navrhla žalovanej ako exekútorke splátkový kalendár zo dňa 1.12.2003 (na č.l. 23 spisu), ktorým sumu 1.110.012,- Sk spolu s trovami exekúcie mala zaplatiť do 30.12.2003. Vymáhaná suma bola povinnou zaplatená v splátkach dňa 3.2.2004 v sume 110.012,- Sk, dňa 22.3.2004 suma 1.000.000,- Sk, dňa 14.6.2004 suma 150.000,- Sk, dňa 24.6.2004 sumu 200.000,- Sk (použitá suma iba vo výške 114.500,- Sk (odmena exekútora 264.500,- Sk).

38. Odvolací súd nevidí žiaden dôvod čokoľvek meniť na názore vyslovenom v jeho skorších rozhodnutiach v tejto veci, podľa ktorého výskyt rôznych terminologických a legislatívnych nepresností v texte zákona (Exekučný poriadok), či čiastočne aj rozpornosť takejto úpravy samej osebe a tiež s podzákonnou úpravou v predpise vydanom na základe splnomocňovacieho ustanovenia § 199 Exekučného poriadku, teda v exekútorskej tarife (tu por. najmä použitie pojmu upustenie od „vykonania“ exekúcie v § 46 ods. 3 vete prvej zákona, použitie iného pojmu upustenie od „vykonávania“ exekúcie v druhej vete rovnakého ustanovenia a tiež v § 5 ods. 2 vyhlášky a napokon zmiešanie oboch takýchto pojmov v § 46 ods. 3 vete poslednej zákona, vyvolávajúce pochybnosti o tom, či úmyslom zákonodarcu bolo ustanoviť možnosť upustenia len pre štádium exekučného konania pred započatím vykonávania exekúcie povereným súdnym exekútorom, alebo naopak aj pre neskoršie štádiá exekučného konania a čo by sa takým započatím malo rozumieť - či už vydanie upovedomenia o začatí exekúcie alebo až vydanie exekučného príkazu (?) prakticky znemožňoval dopracovanie sa ku korektnému riešeniu problému len z doslovného znenia príslušných ustanovení (Exekučného poriadku i vo väzbe na súvisiace ustanovenia exekútorskej tarify). Nedostatočnosť púheho jazykového výkladu tak musela viesť k potrebe použitia i ďalších (pokročilejších) metód výkladu, ktorými bol ako systematický, tak najmä logický výklad rozhodnej úpravy (so zameraním sa na jej účel a aj jeho naplnenie v konkrétnej súdmi prejednávanej veci).

39. Exekútor upustí od vykonania exekúcie, ak povinný splnil, čo mu ukladá rozhodnutie. Exekútor upustí od vykonávania exekúcie aj v prípade, ak povinný plnil čiastočne a oprávnený s upustením od vykonávania exekúcie súhlasí (§ 46 ods. 7 veta prvá a druhá Exekučného poriadku).

40. Upustenie od exekúcie je osobitným spôsobom skončenia exekúcie. Súdny exekútor pri ňom na základe vlastnej úvahy bez vydania rozhodnutia fakticky ukončuje výkon exekúcie, ak sú splnené zákonné predpoklady takéhoto postupu. Súdny exekútor môže upustiť od vykonania exekúcie v dvoch prípadoch: a) ak povinný splnil, čo mu ukladá exekučný titul, a b) ak povinný splnil vymáhanú povinnosť aspoň čiastočne a oprávnený s upustením od vykonania exekúcie súhlasí. Vzhľadom na to, že o upustení od vykonania exekúcie sa nevydáva procesné rozhodnutie, môže byť v niektorých prípadoch otázne, či súdny exekútor upustil od vykonania exekúcie, prípadne kedy k tomu došlo.

41. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na názor vyslovený Najvyšším súdom SR, že súdny exekútor nemôže upustiť od vykonania exekúcie v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, ale len do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Ak k úhrade pohľadávky dôjde po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, exekútor už nemôže upustiť od vykonania exekúcie; v takom prípade je už možné len exekúciu zastaviť v rozsahu vymáhanej pohľadávky, pričom tiež vyslovil záver, že postup súdnej exekútorke v danom prípade nemal znaky faktického upustenia od vykonávania exekúcie. Pričom zo spisového materiálu je preukázané, že v prejednávanej veci došlo k úhrade oboch exekučne vymáhaných pohľadávok (zahŕňajúcich aj sumy požadované žalobami v prejednávanej veci) povinnou až po uplynutí tzv. námietkovej lehoty, na druhej strane však tiež bez nutnosti prikročenia žalovanej k vymáhaniu niektorým zo spôsobov exekúcie na peňažné plnenie predpokladaných exekučným poriadkom (tu por. najmä § 63 ods. 1 EP). Žalovaná pritom existenciu dôvodov pre upustenie popierala a i poverenie na vykonanie exekúcie vrátila exekučnému súdu s poukazom na ust. § 60 písm. e/ EP (pre vymoženie pohľadávky s príslušenstvom).

42. Činnosť žalovanej v čase po uplynutí (pôvodnej žalobkyňa) lehoty na námietky proti exekúcii síce nemala charakter vykonávania exekúcie ktorýmkoľvek zo spôsobov predpokladaných zákonom, avšak s poukazom na záver vyslovený Najvyšším súdom SR, odvolací súd uzatvára, že žalovaná ako súdna exekútorke nebola pri vymáhaní dlžnej sumy nečinná a jej činnosť sa neobmedzovala len na vydanie upovedomenia o začatí exekúcie z 27.2.2003. A to s poukazom na obsah spisu, z ktorého vyplýva, že v exekučnom konaní došlo k uzavretiu dohody o splátkovom kalendári, v zmysle ktorého mala byť vymáhaná suma a trovy exekúcie uhradené do 30.12.2003. Žalobkyňa túto dohodu napriek opakovaným urgenciám nedodržala a vymáhanú sumu s trovami exekúcie zaplatila až 23.8.2004 (splátkami 3.2.2004,

22.3.2004, 24.6.2004 a 23.8.2004. Teda súdna exekútorka sa s povinnou dohodla na splátkovom kalendári a oprávnená s tým súhlasila. Aj keď ústna forma dohody a súhlasu s ňou síce nezodpovedali Exekučnému poriadku, to ale na druhej strane neznamená nečinnosť súdnej exekútorke. Pričom na čl. 23 spisu je založené podanie zo dňa 1.12.2003, ktorým právna predchodkyňa žalobkyne na základe osobného jednaní predložila súdnej exekútorke splátkový kalendár s vyčíslením trov určeným podľa § 5 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. (pozri Uznesenie NS SR zo dňa 22.6.2016).

43. Tu podľa názoru odvolacieho súd mohla obstať snaha žalovanej ubrániť jej nepokračovanie v exekúcii (vo vymáhaní pohľadávky) po uplynutí tzv. námietkovej lehoty postupom podľa žalovanou zmieneného a i súdom prvej inštancie citovaného ustanovenia § 56 ods. 5 EP (v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase, teda najmä v čase urobenia návrhu pôvodnej žalobkyne na tzv. splátkový kalendár, keď inak neskôr šlo o odsek 6 a dnes odsek 9 príslušného ustanovenia - pozn. odvolacieho súdu, tu por. i čl. IV bod 4 zákona č. 589/2003 Z. z. a opäť čl. II, tentoraz však bod 57 zákona č. 341/2005 Z. z.). Podľa tohto ustanovenia exekútor môže s písomným súhlasom oprávneného uzavrieť písomnú dohodu s povinným o postupnom splatení vymáhanej pohľadávky a počas plnenia písomnej dohody o postupnom splácaní vymáhanej pohľadávky exekútor v exekúcii iným spôsobom nepokračuje.

44. Žalovaná v rámci svojho výsluchu pri prvom prejednávaní veci odvolacím súdom potvrdila, že neexistovala písomná dohoda s pôvodnou žalobkyňou (povinnou) ani písomný súhlas oprávnenej na vyčkávanie s pokračovaním v exekúcii (ktorou osobou - oprávnenou bola vo viacerých takto žalovanou vedených exekúciách proti pôvodnej žalobkyne Sociálna poisťovňa Bratislava), ale všetky dohody vedúce k splácaniu pohľadávky povinnou sa mali udiť len na báze ústnych či telefonických rozhovorov (ako to napokon vyplýva i z odôvodnenia jedného z napadnutých rozsudkov v prejednávaní veci). Za opísaného stavu možno považovať za správny postup žalovanej spočívajúci vo vrátení udeleného poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na ust. § 60 písm. e/ Exekučného poriadku. Odvolací súd má za to, že vykonávaním exekúcie (zasluhujúcim si aj odmenu podľa § 5 ods. 1 exekútorskej tarify) bol vyššie uvedený postup žalovanej, ktorá ani po vydaní upovedomenia o začatí exekúcie nebola nečinná.

45. Názor pôvodnej žalobkyne (osvojený si tiež tou dnešnou) o tom, že v rámci exekučných konaní od nej (povinne) žalovaná prijala viac, než jej patrilo a že jej tak vznikla škoda (znížením jej majetku o to, čo podľa práva plniť nemala), teda podľa odvolacieho súdu nebol správny, keď žalovanej patrila odmena podľa § 5 ods. 1 exekútorskej tarify vo výške 123.320,- Sk/4.093,47 Eur v rámci exekučného konania EX 7/03, pričom úhrady časti tejto odmeny vo výške 2.046,74 Eur (ako 50 % zo sumy 4.093,47 Eur) je predmetom konania na súde prvej inštancie sp. zn. 11C/156/2006 a taktiež je patrila odmena vo výške 222.020,- Sk/7.369,71 Eur v rámci exekučného konania 6/03, pričom úhrada časti tejto odmeny vo výške 3.684,86 Eur je predmetom konania na súde prvej inštancie sp. zn. 5C/122/2006. Čím nebol splnený atribút vzniku škody v súvislosti s prípadnou zodpovednosťou žalovanej v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. S ohľadom na uvedené bolo podľa názoru odvolacieho súdu nadbytočné zaoberať sa existenciou ďalších atribútov zodpovednosti za škodu a to prípadným protiprávnym konaním žalovanej (resp. opomenutím), ako aj vzťahom príčiny a následku medzi protiprávnymi konaním (opomenutím) a škodou na ujmu žalobkyne (spočívajúcou v ponechaní si žalovanou plnení žalobkyne vo väčšom než prináležiacom rozsahu).

46. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie obe žaloby žalobkyne rozsudkami č. k. 11C/156/2006-59 zo dňa 10.10.2007 a č. k. 5C/122/2006-60 zo dňa 17.10.2007 zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP obidva rozsudky súdu prvej inštancie vo veci samej, ktorou boli obe žaloby zamietnuté, ako vecne správne potvrdil.

47. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov s tým, že sumy a majetkové hodnoty vyjadrené v slovenských korunách sa odo dňa zavedenia eura považujú za sumy a majetkové hodnoty vyjadrené v eurách podľa pravidiel pre prechod na euro, ak sa účastníci príslušného právneho vzťahu nedohodnú inak alebo ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

48. Žalovanej v konaní súdu prvej inštancie sp. zn. 11C/156/2006 (vec tunajšieho súdu pôvodnej sp. zn. 10Co/44/2008 a neskôr 10Co/101/2010) vznikli nárokovateľné trovy prvoinštančného konania na

súdnom poplatku z odpor 3.696,- Sk (6 % zo 61.600 Sk podľa § 7 ods. 1, 2 a 10 a položky 1 písm. a/ sadzobníka zákona SNR č. 71/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a na právnej službe advokáta za 4 úkony (podľa § 14 ods. 1 písm. a/, c/ a d/ advokátskej tarify prevzatie a príprava zastúpenia, písomne podaný odpor, účasť na pojednávaní 12.3.2007 a účasť na pojednávaní 10.10.2007, každý po 2.750 Sk (§ 10 ods. 1 advokátskej tarify), na 4 paušálnych náhradách (2x 164 + 2x 178 Sk, § 16 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 advokátskej tarify) a na náhrade za stratu času za 6 začatých polhodín na ceste Bratislava - Senica a späť (12x 297 Sk, § 17 ods. 1 v spojení s § 1 ods. 3 advokátskej tarify), cestovné 5.018,10 Sk, spolu s DPH vyčíslil sumu 23.986,30 Sk (13.774 + 4.241,20 Sk + 5.971,10 Sk). Celkovo súd prvej inštancie vyčíslil a priznal náhradu trov právneho zastúpenia a za súdny poplatok sumu 27.682,30 Sk, ktorú odvolací súd z dôvodu konverzie Sk na Euro od 1.1.2009 vyčíslil vo výške 918,88 Eur, ktorú uložil zaplatiť žalobkyni zaplatiť žalovanej.

49. V konaní súdu prvej inštancie jeho sp. zn. 5C/122/2006 (vec Krajského súdu v Trnave niekdajšej sp. zn. 10Co/38/2008 a neskôr až do spojenia vecí odvolacím súdom sp. zn. 10Co/142/2010) žalobkyni vznikli trovy prvoinštančného konania na súdnom poplatku za odpor 6.660 Sk (6 % zo 111.000 Sk podľa § 7 ods. 1, 2 a 10 a položky 1 písm. a/ sadzobníka zákona SNR č. 71/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a na právnej službe advokáta za 5 úkony (podľa § 14 ods. 1 písm. a/, c/ a d/ advokátskej tarify prevzatie a príprava zastúpenia, písomne podaný odpor, účasť na pojednávaní 12.2.2007, účasť na pojednávaní dňa 12.3.2007 a účasť na pojednávaní dňa 17.10.2007 každý po 4.250,- Sk (§ 10 ods. 1 advokátskej tarify), na 5 paušálnych náhradách (2x 164 + 3x 178 Sk), § 16 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 advokátskej tarify), za 19 % DPH (§ 18 ods. 3) á 4.037,- Sk (19 % zo sumy 21.250,- Sk, na náhrade za stratu času za 6 začatých polhodín na ceste Bratislava - Senica a späť za účasť na pojednávaní 12.2.2007, 12.3.2007, 17.10.2007 spolu 5.346,- Sk (18 x 297 Sk, § 17 ods. 1 v spojení s § 1 ods. 3 advokátskej tarify), na cestovnom za použitie motorového vozidla za cesty Bratislava - Senica a späť na pojednávaní dňa 12.2.2007, 12.3.2007, 17.10.2007 spolu 7.524,41 Sk, spolu s DPH vyčíslil sumu 39.019,50 Sk (22.112 + 5.112 Sk + 7524,41 + 5.346). Celkovo súd prvej inštancie vyčíslil a priznal náhradu trov právneho zastúpenia a za súdny poplatok sumu 45.679,50 Sk, ktorú odvolací súd z dôvodu konverzie Sk na Euro od 1.1.2009 vyčíslil vo výške 1.516,28 Eur, ktorú uložil zaplatiť žalobkyni zaplatiť žalovanej.

50. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 11C/156/2006-59 zo dňa 10.10.2007 v časti závislého výroku o náhrade trov konania (odvolacou argumentáciou osobitne nenapadnutého) tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej trovy konania v sume 918,88 Eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku ako aj napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5C/122/2006-60 zo dňa 17.10.2007 v časti o náhrade trov konania (odvolaním osobitne nenapadnutého výroku) tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej trovy konania v sume 1.516,28 Eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, keďže táto zmena formulácie oboch výrokov bola potrebná len z dôvodu zmeny meny Sk na Euro od 1.1.2009 v zmysle citovaného zákona v odseku 47.

51. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100%. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP, pričom v dovolacom konaní priznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, keďže žalovaná bola úspešná v konaní v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania na odvolacom a dovolacom súde rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

52. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).